

Resa till England.

Under ett helt år hade jag jobbat under lördagar och söndagar på Krylby järnvägsstation. Arbetet var under större delen av tiden på godsmagasinet. Där tog vi emot gods som skulle vidare och sorterade det efter de järnvägsstationer det skulle skickas till.

Jag använde mina intjänade pengar till en Englandsresa.

Planerades med Bertil Georgsson.

Sidan 13 i mitt pass.

1953-06-24 Resevaluta från Handelsbanken

6 pound i sedlar, 10 pound i resecheck, tio dollar i sedlar.

Sidan 11 i mitt pass.

11

BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND
Anvisningar för påteckning i tidsföljd. Il est recommandé d'apposer les visas dans l'ordre chronologique. It is recommended that visas be entered in chronological order.
Empfänger, vän, die Sie die Reihenfolge der Zeitfolge nach eintragen.

DEUTSCHLAND
EINREISE
PASSKONTROLLE

Merkblatt aus dem Reich der Deutschen
anvisningar utlämnade

Nr.: 59344 Gebühr: 2:60 skr.
Durchreisesichtvermerk
für L. R. Persson
(Name des Inhabers)
für eine Reise durch die Bundesrepublik Deutschland
(einschl. des Gebietes des Landes Berlin)
bis zum 15. Dez 1953
und zurück -- über jede für den großen Reiseverkehr
gelassene deutsche Grenzübergangsstelle -- über die
Übergangsstelle(n) _____

Durchreisefrist: 1205 Tage vom Grenzübergang
Stockholm, den 16. Juni 1953
Gesandtschaft der
Bundesrepublik Deutschland
im Auftrag
Kaunist
(Unterschrift)

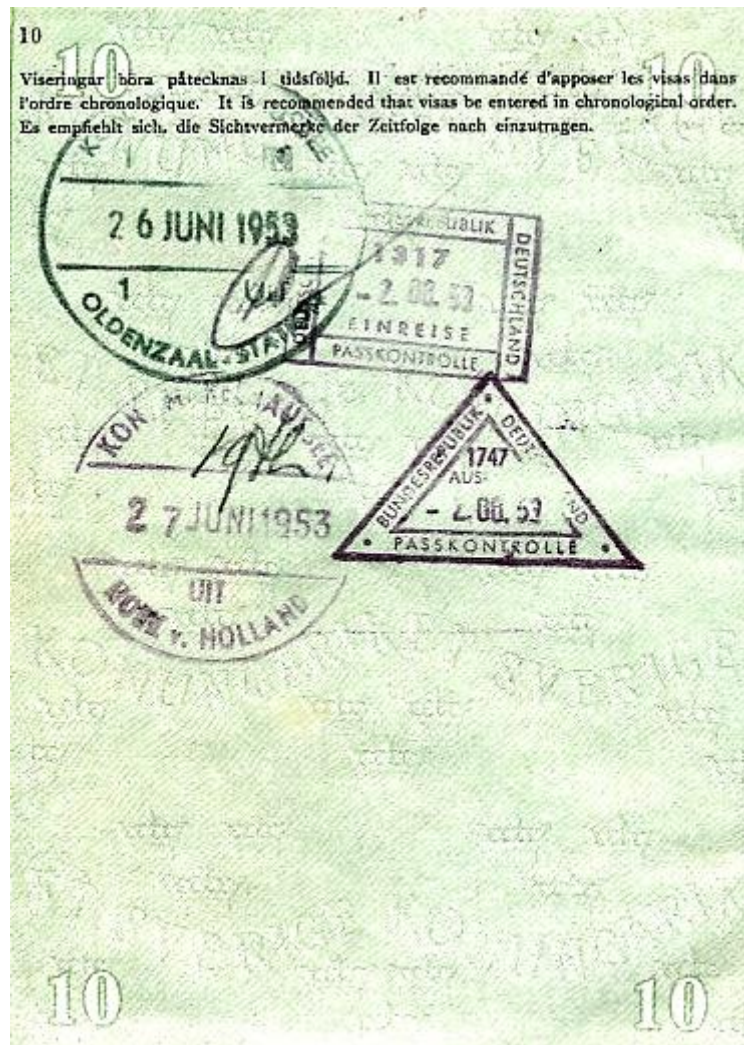
11

För genomresor av Tyskland fick jag Durchreisesichtverk giltigt från den 1953-06-16 fram till den 1953-12-15 av Gesandtschaft der Bundesrepublik Deutschland i Stockholm.

1953-06-26 Inresa till Tyskland.

1953-06-26 Utresa från Tyskland.

Sidan 10 i mitt pass.

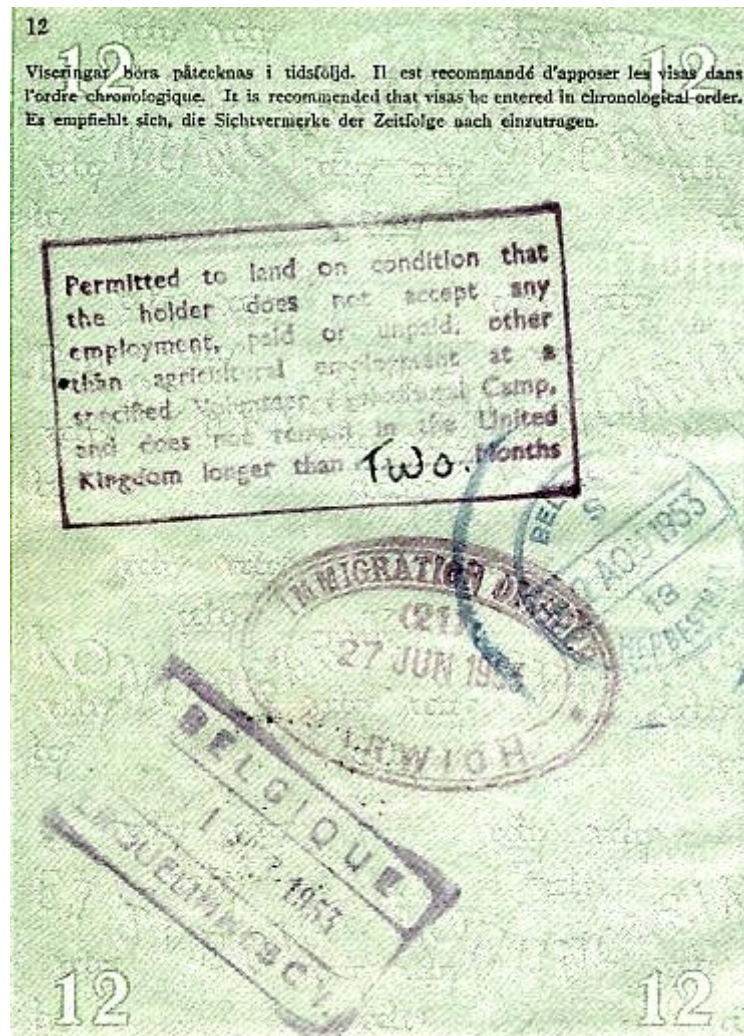
1953-06-27 Inresa till Holland vid Oldenzaal Station.

1953-06-28 Utresa från Holland vid Hovk van Holland

1953-08-02 Inresa till Tyskland

1953-08-02 Utresa till Tyskland

Sidan 12 i mitt pass.

Uppehållstillstånd i England

1953-06-27 Inresa till England vid Harwich

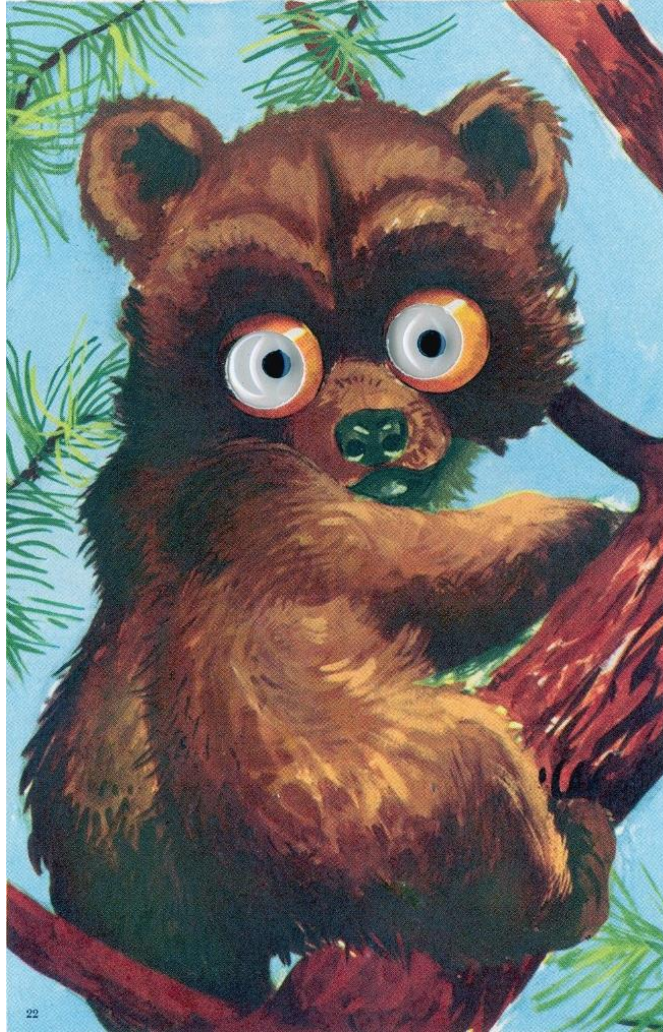
1953-08-01 Inresa till Belgien vid Crouelimmes.

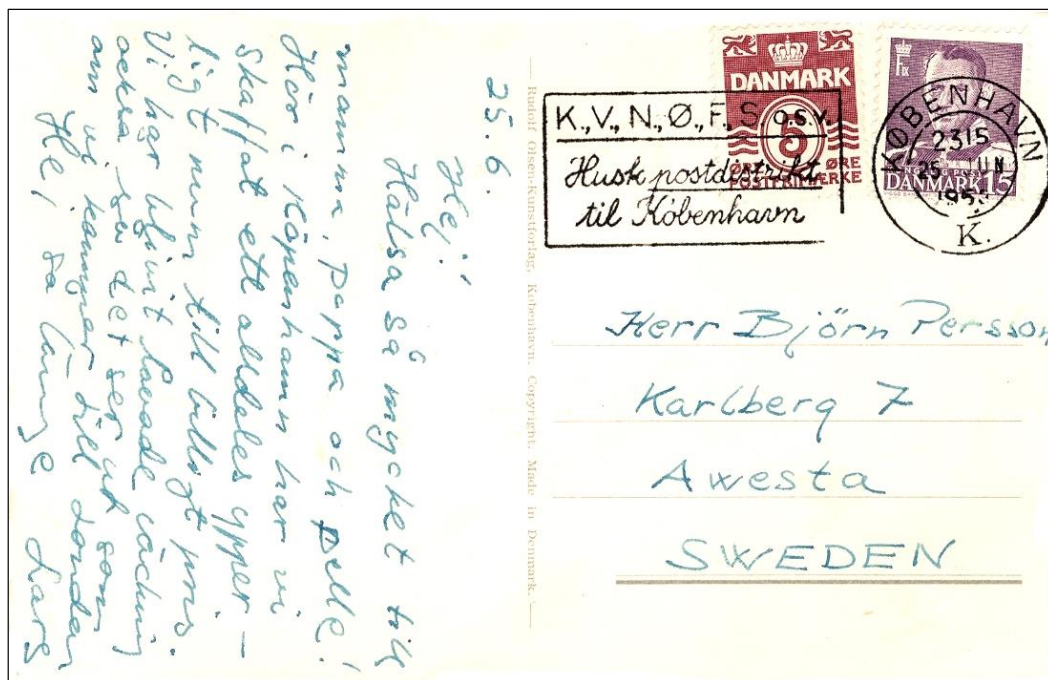
1953-08-01 Utresa till Belgien vid Herbesthal.

Fridaybridge

Resan började när jag klev på tåget mot Malmö på Krylbo station. I Malmö tog jag färjan till Köpenhamn. Där övernattade jag på ett litet hotell.

Jag skickade ett vykort från Köpenhamn:

Jag skrev:

”Hej!

Hälsa så mycket till mamma, pappa och Pelle! Här i Köpenhamn har vi skaffat ett alldeles ypperligt rum till ett billigt pris

Vi har blivit låvade väckning också, så det ser ut som om vi kommer till London.

Hej så länge.

Lasse”

Det blev tidig väckning på hotellet. Sedan fortsatte tågresan genom Tyskland och Holland fram till Hovk van Holland.

De många timmarna på tåget var slut. Men det kändes som jag fortfarande satt där och reste. Jag tog några stapplande steg innan jag riktigt insåg att jag var på fast mark.

Överresan med båten till Harwich gick över ett gropigt hav. Hela fartyget svängde fram och tillbaka. Några gånger kände jag att jag mådde ganska dåligt, men jag var lite stolt att jag klarade hela sjöresan utan att spy.

Den 27 juni kom jag till Harwich. Från hamnen gick jag genast till järnvägsstationen. Där konstaterade jag dock, att det skulle dröja nästan en timme innan tåget mot Fridaybridge skulle komma.

På perrongen fanns det en varuautomat där man kunde köpa Coca cola. Jag hade hört mycket om den drycken. Den var ju förbjuden i Sverige. Och nu hade jag chansen att få smaka den.

Jag hade ett engelskt mynt som passade. När jag lagt slanten i automaten fick jag snabbt ut en flaska. Den kändes varm i handen. Jag tyckte inte det var så konstigt. Dagen var ju solig och varm.

Det blev lite knepigt att lossa kapsylen från flaskan. Jag hade ju ingen flasköppnare. Därför slog jag kapsylen mot överkanten på automaten och lyckades få loss den. Men framgången blev kort. När jag tog en klunk, tyckte jag drycken kändes varm och hade en underlig smak. Den var verkligen inte ett dugg läskande. Jag beslutade raskt att den drycken inte var något för mig.

Coca cola.

Efter en stund kom tåget. Jag letade upp en sittplats. Resan till Fridaybridge blev inte så lång. Vi klev av tåget och begav oss till Jordbrukslägret.

I receptionen blev jag inskriven. Sedan anvisades jag en stor byggnad, som hade en mängd sovplatser. När jag installerat mig där gick jag till matsalen och fick ett mål mat.

Natten med skalbaggarna.

Första natten i jordbrukslägret i Fridaybridge blev orolig. Efter att vi alla gått till sängs släcktes ljuset och det var dags att sova. Det var lite obekvämt i de enkla järnsängarna. Jag försökte ligga så bekvämt som möjligt. Men jag kunde inte somna och jag kände hur det kliade överallt, speciellt på min rygg. Efter en stund tyckte jag det var något som kröp på min rygg.

Jag tände ljuset för att se vad det var, som jag hade i sängen. Pojkarna i sängarna runomkring mig blev störda och började ropa till mig att jag måste släcka ljuset. Innan jag blev tvungen att göra det, hann jag hitta tre skalbaggar i min säng. De var svarta och ungefär 15 mm långa.

Jag fångade in skalbaggarna och slängde iväg dem i riktning mot den av pojkarna som klagat mest på att jag tänt ljuset. Sen blev det lugnt och jag somnade in för natten.

Skalbagge

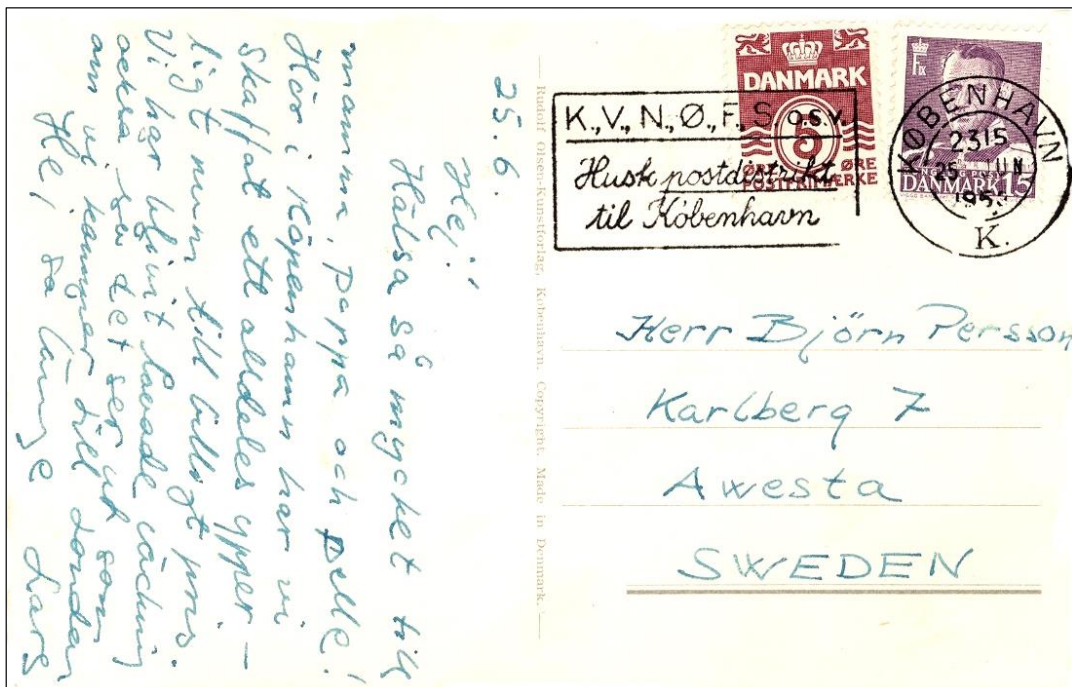
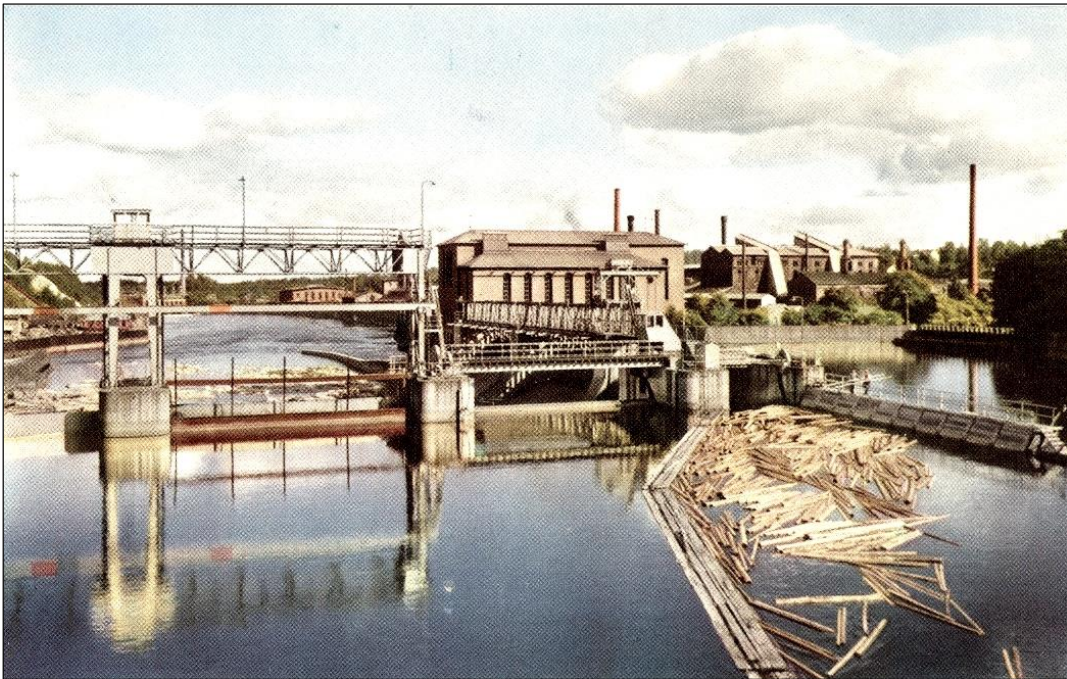
Jordgubbsplockning.

Första delen av tiden arbetade vi på accord. Därefter blev det en tids arbete med timpenning. Jag åt mängder. Det blev ett riktigt frossade. Aldrig tidigare hade jag ätit så många jordgubbar. Jag trivdes verkligen med det jobbet.

Mängder av jordgubbar

Jag fick ett vykort hemifrån.

Björn skrev

”Hej!

Här regnar det varje dag. Du har fått sju brev. Och pengar från Krylbo, som pappa löser ut. Italienresan är snart ordnad. i har fått pengar. Har du fått tag i några frimärken?

Hälsningar

Björn, Pelle, Mamma, Pappa.

Kvällar i samlingslokalen.

På jordbrukslägret fanns det en samlingslokal. Den blev en naturlig plats för många av oss ungdomar att samlas där. Nästan varje kväll satt vi där och pratade och spelade kort.

En kväll var det några som tyckte det kunde bli mysigt om det varit möjligt att släcka ljuset. Men det går inte, framhöll andra. Jag framhöll då att det vore enkelt, det var bara att gå till säkringssjåpet och dra ur säkringen för samlingslokalen, Några av pojkarna blev entusiastiska och gav sig genast iväg till säkringssåpet.

Vi fick mörkt och mysigt en stund, men det dröjde inte länge tills några av jordbrukslägrets personal kom och återställde ljuset.

14 juli var det "Fête Nationale Française"

En dag under middagsmålet hörde vi sång och höga röster från bordet där den franska gruppen satt.

En av de svenska pojkarna förklarade för oss att det var den 14 juli. Och den dagen var Frankrikes nationaldag. Och det var ju välkänt att fransmän var noga med att fira den dagen.

När de franska pojkarna och flickorna gick ut från matsalen sjöng de med höga röster marseljesen (La Marseillaise). Sedan tågade de runt på området och fortsatte med det glada gastandet av nationalsången.

Många av de övriga på lägret anslöt till firandet. Det franska gänget firade högst och gladast. Mitt under det glada firande träffade Dianne Whomes. Hon var engelska och trodde först att jag var fransman. Vi hade väldigt trevligt tillsammans och kom därefter ofta att träffas.

Hemresan.

Erik, en av de äldre svenska pojkarna på lägret, tyckte vi borde boka om våra biljetter och åka hem över Paris. Det skulle inte kosta mycket och det skulle ju bli en upplevelse att komma till den franska huvudstaden och kunna få njuta av alla sevärdheter.

1953-07-28 Utresa från England vid Newhaven

Hela den lilla gruppen av oss svenskar gick på färgan till Calais. Det var sent på kvällen. Vi skaffade os däckstolar för att kunna vila under överfarten till den franska sidan. När solen gått ner blev det kallt att sitta där.

Färjan över till Frankrike

Tanken var att vi skulle sitta på utedäck under överfarten.

Så blev det, men när solen gått ner blev det kyligare och inte alls trevligt att sitta under öppen himmel på utedäcket.

En bit bort satt en flicka, som var insvept i en stor filt. Det såg varmt och mysigt ut. Hon vinkade till mig. Efter en stund frågade hon om jag inte tyckte det var kallt. När jag instämde, erbjöd hon mig att sitta hos henne och dela hennes varma filt.

Jag kröp in under filten. Det blev ganska snart riktigt varmt och trevligt. Senare när flera av de andra svenska pojkarna från lägret i Fridaybridge gick förbi så stirrade de förvånat på mig och den engelska flickan under filten.

Jag sov inte mycket den natten. Framme på franska sidan i Dieppe tog jag farväl av flickan.

1953-07-29 Inresa till Frankrike vid Dieppe.

När den lilla gruppen av oss svenskar samlats, visade sig att Erik hade gjort upp ett program för vår dag i Paris. ”Vi måste absolut se alla de viktigaste sevärdheterna här i Paris!” fastslog Erik ”Jag har gjort upp ett program, nu är det bara för oss att skynda på, så vi inte missar något.

Enligt Eriks anvisningar började vi med ett besök på Louvren.

Vi stormade in på muséet. Och när vi snabbt gått igenom en våning med trist 1600-tals konst förklarade han att vi måste hasta vidare i hans program.

Det fanns flera andra avdelningar på muséet, som jag hellre velat se, till exempel de egyptiska faraonernas konstsamlingar och salarna med de franska impressionisternas målningar.

Nationalmuséet Louvren

Jag talade om för Erik att jag fortsättningsvis tänkte titta på Paris på egen hand. Jag skulle komma i tid till Gare nu Nord, när det var dags att åka hemåt.

Efter att jag lämnat den svenska gruppen gick jag lugnt längs en av Paris många boulevarder. Jag var lite hungrig och kunde lyckligtvis raskt hitta ett litet bageri. Där köpte jag en pain rich, en ostbit och en klase vindruvor. Lite senare hittade jag en liten park, där jag kunde sitta på en bänk och avnjuta min enkla franska måltid.

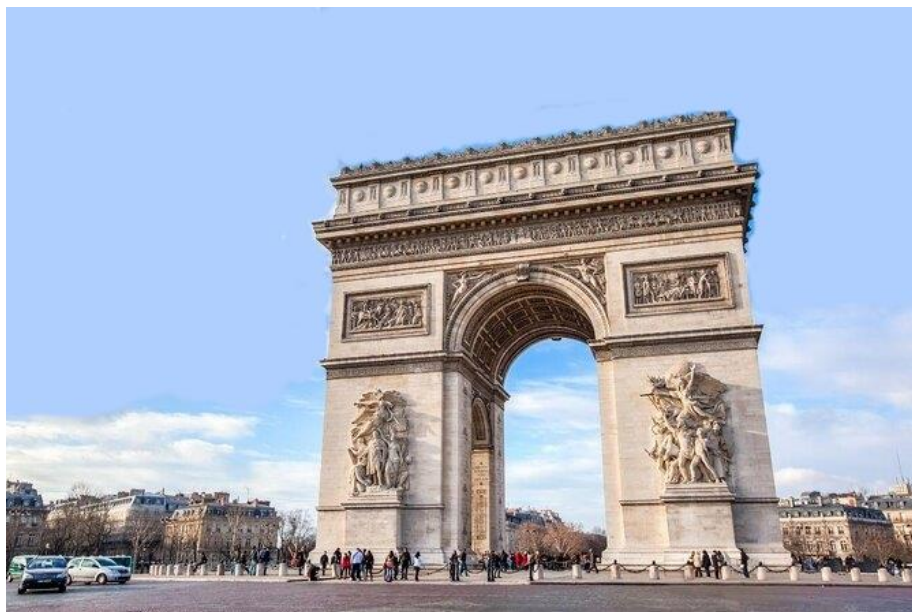
Pain rich

Champs Élysées

Mot triumfbågen.

Framme vid Triumfbågen.

Eifeltornet

Jag gick till Eifeltornet. Nere från gatan var det imponerande högt och ståtligt. Naturligtvis ville jag upp i tornet och se utsikten över Paris.

Första etappen förde mig halvvägs upp. Där var utsikten fantastisk. Stora delar av centrala Paris kunde ses, de pampiga boulevarderna, de vackra byggnaderna och de många parkerna. Jag hade stora förväntningar om hur fantastisk utsikten skulle vara från toppen på Eifeltornet.

Jag kom sedan upp, längst upp. Men mina förväntningar uppfylldes inte. När jag såg ut över Paris, syntes staden vara insvept i ett gråvitt dis. Allt såg ganska platt och trist ut. Jag tänkte på utsikten från balkongen halvvägs upp. Den var nog den stora upplevelsen.

Gare du Nord

När tiden i Paris gick mot sitt slut åkte jag till Gare du Nord och träffade de andra svenskarna. Jag log, när jag fick höra om alla de muséer och andra sevärdheter de hade sett.

Efter vi suttit någon timme på tåget började vi bli hungriga. Vi gick då och tittade på restaurang-vagnen. Men priserna avskräckte mig. När jag gick tillbaka till vår kupé, stod dörren till tågrestaurangens kök öppen. Och där inne kunde jag se den franske kocken rörande i en stor gryta. Han hade en stor cigarr och askan från den strömmade ner i grytan han lagade mat i. Jag tyckte det var tur att jag inte åt någon mat i den restaurangen med en sådan kock.

Den franska kocken

När jag återkommit till vår kupé tog jag fram en bit pain rich, lite ost och en flaska läsk. Det var en enkel måltid, men ganska gott.

Dagen blev lång. Under dagen, 1953-08-02, passerades flera landgränser:

Inresa till Belgien vid Crouelimmes.

Utresa till Belgien vid Herbesthal.

Inresa till Tyskland.

Utresa från Tyskland.

Inresa till Danmark vid Padborg.

När vi kom till Sverige skiljdes jag från mina reskamrater. Från Malmö tog jag tåget mot Krylbo. Det kändes som det skulle bli riktigt skönt att komma hem.